

POSTANOWIENIE

Dnia 7 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

w sprawie **B. S.** ,
skazanej z art. 286 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu na posiedzeniu, bez udziału stron,
wniosku obrońcy skarżonej,
o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją
wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 27 marca 2019 r., sygn. akt II AKa (...),
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W.,
z dnia 29 grudnia 2017 r., sygn. akt III K (...),
na podstawie art. 93 § 1 k.p.k.

postanowił:
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Obrońca skarżonej wraz z kasacją złożył wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku. Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Mimo sformułowania zarzutów obraży przepisów prawa materialnego i procesowego, w tym dotyczącego nienależytej kontroli instancyjnej wyroku Sądu I instancji, Sąd Najwyższy nie stwierdził podstaw do zastosowania określonego w art. 532 § 1 k.p.k. odstępstwa od natychmiastowego wykonania orzeczenia. Jest to instytucja stosowana ekstraordynaryjnie, w drodze wyjątku od reguły ustanowionej w art. 9 § 1 i 2 k.k.w. w sytuacji, w której zarzuty kasacyjne jawią

się jako zasadne już *prima facie* i w tak samo oczywisty sposób rysuje się prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji. Jedynie tego rodzaju konkluzja nasuwająca się po wstępnym zbadaniu zarzutów kasacyjnych i związana z nią wysoce realna perspektywa uchylenia zaskarżonego orzeczenia mogłyby uzasadniać, a nawet wręcz obligowały do wstrzymania wykonania orzeczenia w celu zapobieżenia jego nieodwracalnym konsekwencjom. W przedmiotowej sprawie wskazane powyżej warunki nie zostały spełnione, wobec czego nie zachodziły podstawy do uwzględnienia wniosku.

Powołane w kasacji okoliczności natury osobistej nie należą do przesłanek rozpatrywanych w aspekcie art. 532 § 1 k.p.k. Argumentacja tego rodzaju może być oceniana jedynie na gruncie art. 151 § 1 Kodeksu karnego wykonawczego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia.